

EL FLABIOLAIRE I ELS LLOPS

El Montseny havia sigut una terra de llops. Però d'això ja fa molt. L'últim va ser vist a finals del s.XIX. L'empremta del llop però, encara era forta entre masovers i pastors sobretot en les zones altes del massís. A partir d'enregistraments orals ens permetem la llicència de fer una sola història de les diferents versions de "El flabiolaire i els llops" de boca de Joan Altarriba "Trinquela", Joan Rovira i Joan Griera.

Expliquen que un dia, en acabar el ball de festa major a Tagamanent, un jove flabiolaire va agafar flabiol i tamborí i va fer camí de retorn cap a casa. En direcció al Pla de la Calma, va enfilarse pel llom del serrat del Passarell i se li va fer un nus a l'estómac només de pensar en els llops. El temps l'havia esborrat, però just allà hi havia hagut la Creu de l'Agustí, una creu que recordava el mosso del Bellit que una nit de fosca va ser mort per un llop. Va espolsar-se la por i va seguir amunt.

A mig camí però, de la Calma va sentir l'udol dels llops. Esgarrifat, va córrer cap a l'únic gran arbre que creixia al mig dels prats i amb presses i esgarrapades va enfilarse dalt del roure. Atemorit i sense alè va veure com els llops s'acostaven al peu de l'arbre i rondaven la seva ombra. Quines urpes i quins ullals!

El flabiolaire es va veure mort. Què podia fer? Rumiant, rumiant va recordar la frase per espantar llops. Va esgargamellar-se la veu, i en veure que encara en tenia, va cridar tant fort com va poder: "Foc a la cua del llop! Foc a la cua del llop!" Els llops van aturar-se. Un parell van recular però de cop, un d'ells roncà fort, com una fera, i saltà de nou contra l'arbre. No havia funcionat.

Espantat com estava i sense saber què fer, per treure's la por va decidir fer sonar ben fort el flabiol. I el que es va amansar no va ser la por, sinó els llops. Com si aquell so fos una metzina, les bèsties van amagar els ullals i arronsir les orelles. Caram! El jove flabiolaire comença a tocar com si fos al ball. I nota rere nota, els llops van anar desfilant fins a desaparèixer pastures enllà.